

יש לי מטרה לפרוק כמה שיותר בנות. אני צעיר ורוצה ליהנות מן החיים ככל האפשר עד הצבא. אצלי אין דבר כזה להכניס בת להריון. אני מנוסה בטכניקה. למי שחושש מזה, אני מיעץ להתחיל את הקריירה שלו עם בנות שהוא לא שם עליהן, כאלו שיוצאות... ונכדי נסות עם כמה שיותר בנים. כך הוא

גם בישראל יש נוער מתמרד:

תלמידי-תיכון מוציאים עיתוני-מחתרת!

"הזקנים נפלו מהירח!"

נחקרים במשטרה, ונתונים לאיומי-סכנת מבית-הספר. מספרת אחת הבנות: "מישהו חיטט לי בתיק, בכיתה, וגילן את נעשוש. לא עבר זמן רב, והמנהל קרא לי והודיע לי, שפירסום כזה כמוהו כמעשה בגידה במדינה. הוא ככלל לא התווכח אתי על הדעות שלי — הוא פסל אותן מראש, כאילו שהעובדה שהיא מנהל ואני תלמידה נותנת לו זכות להכתיב לי מה לחשוב."

סוף המתלוקת היה: איום על פעילי העיתון, באותה גימנסיה, שיגורשו מבית הספר אם ימשיכו בפעילות.

מעצר

לצורך חקירה

צ'יד המכשפות נגד הנערים לא הסתיים בכך. מישהו גם דאג להפעיל נגדם את המשטרה.

היה זה כאשר עורכי נעשוש יצאו לרחובות תל-אביב להדביק מודעות פרי-סומת לעיתונם. בדרך מיסתורית כלשהי, הצליחו שוטרי תל-אביב להתפנות מכל עיסוקיהם בהזרמת התנועה ברחובות ר' מפיקה מפני מעשי-הבלה — ותפסו את הפושעים המסוכנים. הם נעצרו והובאו לחקירה משטרתית, כיאות לעבריינים.

האשמה נגדם: השחתת קירות. אולם תוך כדי החקירה, יצא המרצע מן השק: לא השחתת הקירות הראיגה את המשטרה. מספרים החבריה: "האשימו אותנו שאנחנו אנשי מצפן, קומנוניסטיים, או שליחים של אורי אבנרי."

הצעירים עמלו קשה כדי לשכנע את

השער "געשוש" גיליון מספר 2. המ' רד נגד המקובל מתבטא בתוכן ובצורה.

בעיקר בארצות-הברית, הם אמצעי-החקשו-רת העיקרי של הנוער. ופירושו המילה נוער שם — היא נוער מורד. בעיתוני-מחתרת אלו בא לידי ביטוי מרד הדור הצעיר.

רק לאלהים הפתרונים מדוע נקראו

"בז' לפרות הקדושות — קובעים עורכי נעשוש, עיתון המחתרת הראשון בישראל. מימין לשמאל: עידן אגמון, 16 וחצי, גינני בצבע ובאופי; אילן אגוזי, 17; חן נרדי, 17; ואיריס מור, גם היא 17 — כולם תיכוניסטים מתל-אביב.

לקולו של כל בוחר. זוהי הפירצה העיקרית בחומת הדמוקרטיה: הכוח הפוליטי לעיבוד דמות המשטר נתון בידי האספ' סוף, שהוא הוא רובו של העם -- כל עם.

"פירצה זו בדמוקרטיה היתה הרתישו-אה לתקופתנו. כך עלה היטלר לשלטון — בשיטות דמוקרטיות, תוך שלחוב ההמונים.

"אני סוברת (ויש רבים שיטענו לחמי-מות) שקריטריון אובייקטיבי לקביעת בגרות פוליטית לאזרח, יוכל להיות מושג על ידי צוות פסיכולוגים שיעזרו במחשב.

המבחן יהיה דומה למבחן פסיכוכימי תוך התבססות על מנת-המישכל בשילוב עם מידת העירנות הפוליטית. כל אזרח, מרגע שהוא יודע קרא וכתוב, יצטרך למלא את השאלון הנ"ל, ולפי תוצאותיו ייקבע משקל קולו שירשם בצורת מספר בתעודת-הזהות שלו. בבואו לקלפי, תיוהנה לו מעטפות-בחירה כמספר הרשום ב' תעודתו.

"אם תונהג שיטה כזו, יתבטל הצורך בקביעת גיל מינימום לזכות בחירה, שכן מדוע אין זכות בחירה לבני 16 — שכבר יש להם תודעת-זהות? מנין קביעת גיל המינימום השרירותית הזו? לדעת, קורו של ילד בן 10 בעל מנת-מישכל גבוהה המפנה את עירנותו לתחום הפוליטי, חשוב למדינה יותר מקולם של אלפי אזרחים שאינם מבינים דבר וחצי דבר בפוליטיקה, ושאושימים אחרים נותנים להם פתק מסתיים מחוץ לקלפי ואומרים להם: את זה הכניסו למעטפה."

"(געשוש", תפימות חדשות בדמוקראטיה)

ל'א, "געשוש" אינו מילה גסה, ואף לא שם של צמח בלאטינית. זהו שמו של עיתון-מחתרת. נעשוש ונעשוש, בשעה טובה ומוצלחת, הם שני עיתוני המחתרת הראשונים שיצאו בארץ-הקודש מזה אלפיים שנה — ובאיחור של כ' תריסר שנים לעומת עיתונים דומים ב' ארצות-הברית ובאירופה.

עיתוני המחתרת ברחבי העולם, אך

ישחרר את עצמו מן האחריות להריון. בצורה כזו גם אני התחלתי, רכשתי ביטחון, ועכשיו עניין הגישה לנקבות אינו מהווה אצלי בעיה. הן נהנות מכך בדיוק כמוני, ולכן נותנות.

"אבל עכשיו כבר הפך העניין לשיגרה, ובגלל זה מתחיל להימאס עלי. ברגע שזה הופך לשיגרה, בלי הגורם של הרגש, זה מאבד מקיטמו. כל העניין עם הבנות הפך אצלי למעין אוננות מפותחת."

"(געשוש", שיחה גלוית-לב עם דוידג'ואן תל-אביבי)

"בעקבות הבחירות לכנסת השביעית, הת' עוררו בי הרהורים נוגים בקשר לעובדה כי במשטר דמוקרטי ישנו אותו משקל

השער האחורי של געשוש מקפיד גם הוא לשמור על צורה גראפית חורגת מה-מקובל ביתר העיתונים המוצאים בארץ, ואין הוא מהסס לשאול שאלות לעניין.

הפצה עצמית

מוסי סלמור בן היל, ה' עורך הראשי בכבודו ובעצמו, יוצא לרחוב להפיץ את עיתונו. עיתוני-המחתרת נמנעים מהפצה מסחרית, כדי לשמור על עצמאותם.

החוקרים שאינם משתייכים לשום גוף פוליטי, שהם עקרונית נגד תלות באיגודין כל שהוא, שהם בסך-הכל מוציאים עיתון שבו מתור לכל אחד — בתנאי שיהיה פחות מ'17 — להגיד מה שמתחשק לו. קציני-המשטרה סירבו להאמין להם, וה' צעירים עלולים היו לבלות את הלילה, וכן אולי כמה לילות טובים נוספים, במעצר, לולא הגיע האמרגן והמפיק יקבב אגמון, אביו של אחד העורכים, ושיחרר אותם בערבות.

האיומים, המעצר והלחצים השונים לא (המשך בעמוד 32)

השער הקדמי של געשוש

עיתון המח' תרת השני, שיצא לאור לאחר שעורכו לא מצא שפה משותפת עם עורכי העיתון הרא' שון, נעשוש. הצעירים עשו מלאכה טובה.

עיתוני המחתרת בשם זה: הם מעולם לא נאלצו לרדת למחתרת, לא נרדפו, לא הוחרמו, לא צונזרו. בארצות-הברית, חר' פשיבטי, עדיין, הינו נכס מקודש. למרבית האירונים, "יתכן שדווקא ב' ישראל יתאים שם זה לעיתונים אלו. כי כאשר יצאו לאחורנה הגליונות הראשונים, גילו הנערים והנערות שכתבו, שיכפלי, והפיצו אותם, שחופשי-הדיבור בישראל הוא מלא ושלם — כל עוד אינך אומר דברים מרגיזים. ברגע שהם עמדו על זכותם להגיד דברים מרגיזים — מצאו את עצמם מואשמים בכגינה במולדת,